

[Bertel Dahlgaard.]

forstår udmærket, at der er nogle punkter i regnskabet, hvor han uvilkårlig punkterer, når man nærmer sig dem, og det fremgik også af ministerens udtalelse om året 1957—58. Ministeren erkendte, at der ved den vurdering, som det er en nødvendighed at foretage, og som står i forbindelse med de varige besparelser overfor folkepensionen, er dette, som jeg kaldte det ukendte x. Den højtærede minister sagde, at han forleden i sin radiotale havde fundet en overmåde fin formulering af de ting, der grupperede sig omkring dette ukendte x, idet man havde brugt det udtryk, at med hensyn til eventuelle nedsættelser af militærudgifterne var det nok rigtigt ikke at vente besparelser mange gange de 50 mill. kr. i de nærværende år. Jeg må sige, at da jeg lærte det, var jeg af samme anskuelse som ministeren, det var en meget fin bemærkning, det opstiller jo rammerne for diskussionen, det indeholder jo dette fuldkomne logiske, at ministeren tror ikke på, at der kan gennemføres militære besparelser i det kommende år af en størrelsesorden af mange gange de 50 mill. kr.; omvendt udelukker det ikke besparelser på nogle gange 50 mill. kr. Og der veltigerer ministeren så indenfor de barrierer, her er opstillet, og det vil jeg iagttagelse med stor sympati — forhåbentlig — i den kommende tid. Men jeg må måske ganske diskret sige, at der kommer en dag, da tågetalen hører op, og den dag er måske nærmere, end mange tror. Med andre ord: det hele må manifestere sig til syvende og sidst i visse resultater.

Ja, så har jeg kun et par bemærkninger, jeg gerne vil gøre til det ærede medlem hr. Poul Møller. Det ærede medlem sagde, at nogle af mine udtalelser lå på linie med udtalelser fremkommet fra hans partis side. Ja, det er ganske klart under hensyn til den økonomiske baggrund, men i hvilken grad de i enkeltheder ligger på linie med det ærede medlems og hans partis, er det, der skal vise sig i de kommende to uger under forhandlingen i finansudvalget.

Så var der også en anden bemærkning af det ærede medlem, som jeg tror må bero på en vis fejltænkning. Det ærede medlem udtalte sig sympatisk overfor en tanke, jeg havde nævnt, nemlig under den ene eller den anden form at nå til udstedelse af værdifaste statsobligationer, og så sagde det ærede medlem: ja, men her har vi jo netop et udmærket eksempel på, hvor urimeligt det er, når man ikke vil tillade den pristalsregulerede forsikring, som der er stillet forslag om her, uden at der sker fradrag i folkepensionen. Jeg tror ikke, at det ærede medlem helt har tænkt det igennem.

Se, den mand, der, den dag vi udsteder værdifaste statsobligationer, køber en sådan obligation, køber den og betaler den med den værdi, som han mener den har, og det finder sit udtryk enten i den kurs, han kan købe obligationen til, eller i den rente, som obligationen afkaster. Det ærede medlem vil sikkert allerede nu kunne se, at når man sammenligner de to ting, er det ved den pristalsregulerede pensionsforsikring, der er stillet forslag om her, staten, der sikrer værdifastheden, medens det ved udstedelsen af værdifaste statsobligationer, som borgerne køber, er borgerne selv, der yder et bidrag, nemlig ved den lavere rente, som de overtager obligationen til, en rente, som jo vil være adskilligt lavere end den almindelige markedsrente på ikke værdifaste obligationer.

Thestrup: Jeg blev lidt overrasket over at høre den bebrejdelse, der blev rettet mod det konservative folkeparti og vel navnlig dets repræsentanter i finansudvalget for ikke at have bidraget til arbejdet med at finde besparelser på budgettet. Jeg mener for det første, at vi gennem vor deltagelse i drøftelserne dog har ydet et vist bidrag. Dernæst mener jeg, at den aftalte procedure, om jeg så må sige, i finansudvalget vedrørende behandling af besparelserne var den, at først skulle den højtærede finansminister fremsætte sine forslag, der så skulle behandles, og derefter skulle vi fra de andre